

פרשת תצוה

ואכלו אתם אשר כפר בהם (כט, לג)

הרמ"א פוסק להלכה (אורח חיים סימן נ"ג סעיף כ"ב) שאין לאדם להתפלל כשליח ציבור בלא רצון הקהל, וכל מי שמתפלל בחזקה ודרך אלימות אין עונין אמן אחר ברכותיו.

וכתב על כך המגן אברהם שם שאין להתקוטט בעבור שום מצווה.

וראיה לכך ממה שמצינו בגמרא מסכת יומא (דף ל"ט עמוד א') שבמשך כל ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק ככהן גדול נשתלחה ברכה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, וכל כהן שקיבל מן הלחם כזית היה אוכלו ושבע, ויש שהיה אוכלו ומותיר.

אולם לאחר תקופה זו, משפסקה כהונתו של שמעון הצדיק, נשתלחה מאירה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים ולא היה משביע, וכל כהן היה מקבל חלק בגודל פול שאין בו שיעור אכילה.

ומאחר שראו שאין הלחם משביע היו הצנועין שבכהנים מושכים את ידיהן ממנו ולא אוכלים ומניחים את חלקם לאחרים, ואילו הגררנין שבהן היו חוטפים את חלקם ואוכלין.

ודייק המגן אברהם מדברי הגמרא מפני מה היו הצנועין שבכהנים מושכין את ידיהן מן הלחם ולא אוכלים, והרי אכילת הלחם היא מצווה וכמו שנאמר כאן: "ואכלו אתם אשר כפר בהם"? מוכח מכאן שאין להתקוטט בעבור שום מצווה!

מקור: וקראת לשבת עונג